

שולמית אלוני היתה מרוגזת. החיכת הצעירה של מפא"י, שנחשבה עד כה כמקורבת לרפ"י, לא שמה מחסום לפיה: "איך מעז דיין לדבר כך?" היא קראה. "איך מסרסם שר בממשלה דברים כאלה?" היא התכוננה לראיון שנתן משה דיין ביום הששי האחרון לעתונאי המקורב אליו משר כנר הימים, ישעיהו ("שייקה") בן-פורת, איש ידיעות אחרונות שמיהר ארצה מפאריס ברגע ששמע כי דיין חזר לממשלה.

באותו ראיון העדיב דיין את לוי אשכול, שפך עליו קיתונות של בוז, הודיע כי אשכול בכלל לא רצה בו, ושרק האם הכריח את אשכול לצרפו לממשלה.

הוא גם זקף על חשבון עצמו את כל הישגי המלחמה האחרונה, והביע את דעתו כי ממשלת הליכוד הלאומי הפכה כיום מיותרת. גרוע מזה: היא מיוקת, מפני שאי אפשר לגבש בה מדיניות כוסכמת.

דיין אמר שהוא מעדיף עבשיו ממשלה מצומצמת יותר. ממשלה שתוכל להכריע. קרי: ממשלה של משה דיין.

אבל לא זה בלבד הרגיז את ראשה הבלונדי המתולתל של אלוני. היא יצאה חרץ נגד מסע הפירסום-העצמי של דיין, שהעולם לא ראה עוד דוגמתו. "אילו היה מויש פרלמן מקדיש למשה ישראל את חצי המרץ שהוא מקדיש למשה דיין", קראה בלהט, "היו מופיעים בעתונות העולם פחות תמונות של דיין, ויותר תמונות של מיתקני-הגאזים המצריים!"

משה ("מוישי") פרלמן הוא יועצו של משה דיין ליחסי-ציבור. מייד עם כניסתו לתפקיד, מינה אותו דיין לאחראי על קשרי מערכת הבטחון עם העתונות הזרה. היה זה מינוי גאוני. כי תוך ימים מעטים

מאונס, ברגע האחרון ממש, אחרי שרשימת המועמדים שלה כבר הורכבה. הוא חשש להישאר בחוץ.

אין ספק כי אשכול יסיים את תפקידו ערב הבחירות. הוא קשיש מדי, ובבואתו הציבורית חלושה מדי. אין לו יורש טבעי. שורות מפא"י התדלדלו.

אולם בעוד דיין רץ אל המנהיגות מימין, רץ אליה יגאל אלון משמאל. הוא רוצה בצירוף אחדות העבודה למפא"י, מסיבות דומות. אם יצטרפו שני הגופים למפא"י, הם עשויים לנטרל זה את זה. יתכן כי המנגנון יעדיף, במיקרה זה, את יגאל אלון. כי אלון, בניגוד לדיין, מסוגל לעבוד בצחת. אין הוא שופע בוז תהומי לכל זולתה, כמו דיין. אין הוא מפחיד, כמו דיין, את החרדים לשלום הדמוקרטיה.

אולם לדיין יש יתרונות חשובים על אלון, והוא דואג להגבירם. בבואתו הציבורית חזקה יותר. לרשתו עומדים עתונים חשובים. הוא סחט מנצחון צה"ל את הטיפה האחרונה של תהילה, מציג את עצמו כמנצח, לי רק בעיני העולם אלא גם בישראל.

יתר על כן: סביב דיין מתחילה להיווצר אווירה של הצלחה. הציחה גזרת הצלחה, כי כל אחד רוצה להיות במחנהו של המנצח — אם כדי לזכות בחלק מן השלל, אם לשם סיפוק עצמי.

יריביו של דיין מקחים, לעומת זאת, שאם יוכלו לעכב אותו די זמן, מוכרח דיין לעשות שיאות גורליות. כי זהו טבעו. אין הוא אדם שקול וזהיר. הוא מרגיז אנשים העובדים לידו, או מתחנין. הוא מזלזל בכולם, אינו שועה לעצת איש. מהרה "זאב בודד".

זה כבר הורגש בשלושת השבועות הקצרים של הימצאו בתפקידו החדש. מנחם בגין,

זהו רק אחד משלושה שערים של משה דיין בשבועונים החשובים בעולם

דיין במפתח

שגרם במישרין לסיפוחו לממשלה, התרגז עליו כמה פעמים.

בגין אינו יחיד ברגשות אלה. אמר השבוע אחד השרים: "דיין הוא סיעתי-יחיד בממשלה."

גם בתוך מפא"י התקררו קצת החוגים שתמכו בו עוד לפני חודש. התפרצותה של של שולמית אלוני היתה רק אחד הסימנים לכך.

★ ★ ★ צעד מן הנצחון

אם כן, מה הם סיכוייו של דיין? ברגע זה הם טובים מאד. הוא נמצא צעד אחד בלבד מן השלטון העליון — ואיש אינו יכול אף לנחש מה יעשה אם יגיע לשם.

אולם ברגע זה מתגבשים כוחות נגדיים, שאינם מבוטלים. הם עשויים להביא לכך ש' איש-השער יישאר בשער — ולא יעבור אותו.

אשכול ואבן מן השלטון, לפנות את המקום לדיין.

לקראת אפשרות זו מתכונן דיין במרץ. מדי יום ביומו חוזרים בסאוניו, ובעיקר הארץ, על הטענה כי אבן הוא סמרטוט, אשר יבזבו את נצחון צה"ל. כך נוצר מראש מצב-רוח ציבורי שיאמר, במיקרה של כש' לון: "אבן אשם!" כלומר: אשכול אשם, כי אשכול החזיק את אבן.

★ ★ ★ זאב בודד — זמרנין

זהי אפשרות אחת, מיידית. אבל דיין אינו סומך רק עליה. המערכה ה' מדינית עשויה, בכל זאת, להסתיים בהישג כלשהו, שישיב את הציבור.

לכן בונה דיין מערכה שנייה, ארוכה קצת יותר. מטרתה: להביא לשלטון בשם מפא"י, אחרי הבחירות הבאות, בעוד שנתיים.

התנאי המוקדם לכך הוא חיסולה של רפ"י, והפיכת דיין למנהיג מפא"י. זה קל לדיין, מבחינה נפשית, כי דיין לא רצה מלכתחילה בהקמת רפ"י. הוא הצטרף אליה

את דיין, כמו עסקנים צעירים אחרים בני דורו, לפרסומת עצמית. היה בכך גם חשבון קר: באמצעות הפרסומת העולמית, מקחה דיין לפרוץ אל משרד ראש-הממשלה.

שערי השבועונים הזרים נועדו לפתוח לו את שער השלטון בישי-האל.

כי לדיין אין זמן למאבקים פוליטיים ממושכים. ערב כניסתו לתפקידו, 20 במאי, מלאו לו 52 שנה, והוא ממהר אל השלטון.

הוא הגיע לתפקיד באמצעות "הפיכה שק" טה' — לחץ מאורגן של שלושה עתונים ימניים (משריב, ידיעות אחרונות והארץ), של עצמות ציבוריות מאורגנות, ושל תנועה ציבורית אוטנטית. זה היה ערב הקרב, כי שהעם הנכחד התגעגע ל"מנהיג".

בינתיים השתנה המצב. הפחד סר. אולם לדיין יש קלף נוסף: אם יורע מצבה של ישראל במאבק המדיני על שטחי-הכיבוש, אם תוכרחה הממשלה לתת פקודת-נוסיה, יוכל הוא להציג את עצמו כמי שמתנגד לנסיגה.

במיקרה זה עלולה ההתמרמרות הציבורית על הנסיגה לטאטא את

גם מויש לכך שתמונתו של דיין תקשט את השערים של השבועונים טיים, ניו-יורק וול-אקספרס, ועמודים שלמים בכל העתונות המצוירת בעולם. הוא הוגדר בכל הכתבות, פרי השראתו של מויש, כ"מנצח המלחמה", האדם שהביס פעמיים את עבד-אל-נאצר. בשום כתבה לא הוזכר כי דיין הגיע ל-שלטון שלושה ימים לפני

רק עתונים מעטים הזכירו, דרך אגב, שיש עוד גנרל בישראל: רביאלוף יצחק רבין, שהוא המנצח האמיתי של המלחמה.

★ ★ ★ אבן אשם, אשכול אשם

מדוע דאג דיין להפקיע לעצמו את כל התהילה, להתקסט בכל הנוצות ש' אפשר היה לתלשן מאחרים?

לא היה זה רק ביטוי לחולשה המצייתת הוסבר לו מיהו הזקן החביב: האיש אותו הצליח לתפוס. הוא אימרה הויופאטר, ה' מחזיק בתואר "זקן הפורצים המקצועיים בישראל".

תל-אביב

פיות

בתחנה המרכזית

38 בנאים, 30 פועלים הקלאיים, 30 פקי-דים, 25 נגרים, 20 בעלי בתי-חרושת קטי-נים, 18 מסגרים, 13 חייטים, 12 צבעים,

מוזע קיבלו השכמים בעת כיבוש העיר את יחידתו שבאה מצד מזרח במחאות-כפיים, הבין רק יותר מאוחר שמקבלי-הפנים סברו כי חטיבה הצה"לית היא חטיבה עיראקית, הבאה לעזור לצבא הירדני.

הרם הארם. בקיבוץ האון התברר כי חמישה נחשים ארסיים שנאספו ערב המלחמה, לשם מכירה למעבדה, נפגעו ב' הפגזות הסורים, הוחלט להכלילם ברשימת נזקי-המלחמה, לתבוע את 125 הלירות שהיו מקבלים עבור הארס שהיה אפשר לחלוב מהם אלמלא נהרגו הנחשים.

ספקיה-ירקות של תל-אביב. חבל שלא ראו את העתיד יותר ברור, מצייץ בכאון הקבלנים, הקבלן והבונה, המספר על כך בגליונו האחרון. אחרת, מס' ביר העיתון, היו תושבי השכונה קונים, ללא ספק, גם את שטחי הפרדסים שבסביבה, כי על שטחים אלה נבנתה, כעבור עשרים שנה, התחנה המרכזית של תל-אביב.

הווי

טעות לא דעים חזרת. בשכם התפלא אחד ממפקדי החטיבות של צה"ל,